

indrettes Caserner her i Landet. Fonden afgiver ifølge Finantslovens § 19 en Renteindtægt af 13,639 Rd. 40 $\frac{1}{2}$; og dens Størrelse kan saaledes anslaaes til omtrent 340,000 Rd. Regjeringens Udtalelse om, at Indquarteringscommissionen og Indenrigsministeren betragte Fonden som Kjøbstadcommuniernes Eiendom, findes i Motiverne til Loven af 20de Juni 1850, og da Loven af 29de December 1850 om en Godtgjørelse til de Communer, der havde ordinair Indquartering, forhandlede, var der ogsaa Tale om at hævde Kjøbstædernes Ret til denne Fond. I Betragtning af de Fordele, der ved denne Lov indrømmedes Communerne, fandt man imidlertid ikke at burde gjøre denne Fordring gjældende, men Udvalget, hvis Ordfører jeg havde den Ære at være, reserverede høitidelig Kjøbstadcommuniernes Ret til denne Fond, men gik dog samtidig ind paa, at der i Loven af 29de December 1850 § 5 blev optaget følgende Bestemmelse: „Samtlige de Godtgjørelser, som i Medfør af foranførte Bestemmelser tilkomme de med ordinair Indquartering belagte Kjøbstæder, afholdes af Statskassen, dog at Renten af Indquarteringsfonden forlods dertil anvendes.“ Saalænge altsaa denne Bestemmelse bestaaer, kommer Fonden ikke Kjøbstæderne directe tilgode; men i Tilfælde af en ny Indquarteringslov tør jeg antage, at Resultatet vilde blive, at Fonden indgik i Statskassen, men at samtlige Indquarteringsudgifter overtoges for Statskassens Regning. Imidlertid har Udvalget ikke kunnet overse, at Kjøbstæderne, navnlig de Kjøbstæder, der erholde Garnison, kunde blive i høi Grad brøstholdne, dersom det Tilfælde skulde indtræffe, at Garnisonen igjen blev borttagen, og dette har foranlediget Udvalget til at stille de Forslag, der findes i Betænkningen under Nr. 2, 3 og 6, og navnlig det under Nr. 6 om, at det i Tilfælde af, at en By, som har Garnison, skulde miste denne, og den ikke skulde være villig til at overtage de Bygninger, der vare anskaffede for det Laan, der var bevilget af Indquarteringsfonden, skal staae i Communens Magt at fordrø, at Bygningerne med Tilbehør overtages af Indquarteringsfonden, dog

saaledes at Byen samtidig renoncerer paa de Afdrag paa Laanet, som den alt har erlagt. Udvalget troer ved dette Forslag at have stiftet Sol og Vind lige mellem de Interessers, hvormod der her handles, idet det paa den ene Side gjør det nødvendigt for Regjeringen ved Valget af Garnisonssteder nøie at overveie, om der kan være Udsigt til, at Garnisonen vedblivende bliver tilstede der, og paa den anden Side har gjort det til Pligt for Communen i Tilfælde af, at den ophører at være Garnisonssted, nøie at overveie, om det kan være i dens sande Interesse at give Slip paa de Afdrag, den har erlagt, imod at Indquarteringsfonden overtager Bygningerne. Det vil let sees, at naar der først er gaaet en halv Snees Aar, vil dette Spørgsmaal ikke let kunne opstaae, thi saa vil der være saa Meget afbetalt paa Laanet, at Communen har stor Opfordring til at see at conservere Bygningerne som sin Eiendom. Og siger man, at det Tilfælde dog vil kunne indtræffe, at Indquarteringsfonden vil lide Tab, saa tillader jeg mig at gjøre opmærksom paa, at dette ogsaa er forudsat i selve det Lovforslag, som Regjeringen har forelagt, hvori der var Tale om for saadanne Tilfælde at eftergive en Deel af Laanet. Men jeg troer, at Udvalgets Forslag er gunstigere for Indquarteringsfonden; thi, naar der afbetales paa Gjælden, hvilket ikke var forudsat i Lovudkastet, vil Gjælden efterhaanden formindskes, og Indquarteringsfonden vil da upaatvivlelig kunne komme skadesløs fra disse Laan. Jeg skal saaledes tillade mig at anbefale Lovforslaget med de af Udvalget stillede Ændringer. Med Hensyn til disse har jeg ikke Meget at tilføie. Til § 1 er stillet det Forslag, at Ordene „kunne efterhaanden fastsættes“ forandres til „fastsættes efterhaanden“. Det er forekommet Udvalget, at en saa svævende Udtalelse af Lovforslagets § 1 ikke kunde ansees hensigtsmæssig. Naar der staaer i Lovforslaget, at Garnisonsstederne efterhaanden fastsættes ved kongelig Anordning, er der ikke foretaget noget vist Tidrum, indenfor hvilket denne Fastsættelse skal see, og det staaer altsaa i Regjeringens Magt at gaae frem paa den Maade, som den anseer for at være meest